

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 13. september 2015

Kirkedag: 15.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 6,24-34

Salmer:

SK: Nu går vi glad * 730 * 727 * 729 * 477 * 728

LL: samme

Det står en støvsky rundt om den. Inde i støvskyen bruger det store uhyre alle sine kræfter på at bevæge sig støt og roligt fremad, tonstung og ædende alt, hvad der er foran sig. Den larmer, når den fylder sit indre og alt forsvinder foran den, og bag den kan man se et bredt bælte af resterne.

Og når den er blevet fyldt og mæt tømmer den sig, og ud af dens snabel spyr den i flere minutter alt, hvad der var i dens indre, mens den stadig med sin glubende appetit fortsætter fremad, larmer, æder, støver.

Når den har tømt sig, trækker den snablen til sig og fortsætter sin færd hen over marken, mens den tonstunge traktor nu kører bort over marken med majetærskerens bytte på sin ryg, for lidt længere henne med et brøl at trække sig op fra marken med sin dyrebare last og svinge ud på vejen, og snegle sig af sted bakke op og bakke ned med kurs mod foderstofften, alt imens køen bag den bliver længere og længere, og tålmodigheden hos os i bilerne bliver kortere og kortere. Vi ved godt, at traktoren drejer fra om 2-3 km. Men 2-3 km. med 30-40 km/t og et adrenalin, der er støt stigende og faretruende nær kogepunktet over egoisme og irritation – det bliver meget lange 2-3 km. og betyder, at jeg kommer et par minutter senere frem, og er han slet ikke klar over, at min tid er vigtig, jeg er vigtig. Hvis ikke jeg kommer hurtigere frem, så lukker og slukker verden. Sidder

egoisten i traktoren eller i den lange kø af supervigtige og vanvittige utålmodige billister bag den? Vi har slet ikke fået øjnene op for den kærkomne lejlighed det er, at slow down, sætte bilen nærmest i tomgangsdrive og bare sidde og kigge på de store gummihjul og de dinglende baglygter, og når chefen/konen/manden/børnene eller hvem det nu er af andre meget vigtige personer, der venter i den anden ende, brokker sig over, at vi kommer for sent, så kan vi bare sig: ”Jeg kom til at ligge bag en traktor.” Derfor behøver man jo ikke i høsttiden og køre rundt og lede efter traktorerne, for at køre bag ved dem, bare for at trække tiden ud. Der må være en kant.

Nogle af konfirmanderne har også opdaget, at det har været høsttid. For de store, tunge og larmende traktorer kører jo gennem byen på vej til foderstoffene, og når de kører forbi ude på vejen, så kan man simpelthen ikke høre fjernsynet.

Det er tungt maskineri, der henter høsten hjem. Det er tungt, at ligge bag dem ude på landevejen og livet smuldrer mellem hænderne på én i takt med det korn, der smuldrer ned ad kornvognen foran. Hvor må det være saligt ikke at have større problemer at bekymre sig om i livet. Hvorfor bekymrer vi os om traktorerne, det får dem ikke til at køre hurtigere.

Hvorfor bekymrer I Jer? spørger Jesus.

Hvorfor bekymrer I Jer om maden og tøjet? Det er der måske heller ikke så mange af os, der bekymrer sig om. Vi lever i et samfund, hvor det er en del af vor levevis, at vi smider mad ud, og derfor har vi endda fået specielle skraldespande til det, for vi spiser ikke op. Hvis ikke det er resterne fra bordet, så er det alt det mad, der står i køleskabet og er blevet for gammelt, der skal smides ud. Og selvfølgelig også resterne fra selve madlavningsprocessen, de skal også genbruges. Ligesom vores

tøj kan genbruges, når vi ikke længere kan bruge det, for enten er det gået af mode eller det har hængt i skabet og er blevet mindre. Nej, det er ikke det, der bekymrer os; og vi ved godt, at Jesu ord skal forstås i videre betydning.

I denne sammenhæng er det jo nærliggende at tale om, at der faktisk er mennesker, der har grund til at bekymre sig om dette. Og måske er det så alligevel ikke det, der bekymrer dem. Vi har set dem i medierne i ugens løb, hvordan de ikke bare nedsætter hastigheden på vejen, men helt spærrer den, standser togtrafikken: flokkene af mennesker på flugt eller vandring fra tunge liv, fra liv, der tynger med deres håbløshed, utryghed og uvished. Jeg synes, som så mange andre, at dette er noget af et problem, og jeg tror, at det vil være guld værd, hvis nogen havde den rigtige løsning. Og de giver anledning til bekymring, menneskeflokkene.

De giver anledning til bekymring. Nogle bekymrer sig om, hvorledes de kan hjælpe; andre bekymrer sig om, hvordan vi kan standse dem. Nogle bekymrer sig over, hvordan man kan have råd til at rejse så langt, som nogle har; hvordan man kan komme iklædt mærkevarertøj, og ikke have brug for vores genbrugstøj eller genbrugsmad for den sags skyld. Kunne vi bedre acceptere det, hvis de kom i laser og pjalter og totalt udhungrede slæbte sig på alle fire over grænsen? Hvad bekymrer vi os om og hvorfor?

Nu er han kommet hjem, Andreas Mogensen. En vellykket tur ud i rummet. Og jeg må indrømme, at jeg er også fascineret af alt dette. Alligevel kan det godt gøre mig bekymret, at vi som menneskehed synes, at det er så nødvendigt at vide, hvordan lyn ser ud ovenfra, at vi bruger enorme summer på det, samtidig med, at vi har brug for store summer for at hjælpe mennesker med tøj og mad rundt omkring på jorden. Nu har

jorden stået i mange år, mon så ikke vi kunne have klaret os lidt endnu uden at vide om lyn set fra rummet.

Jeg ved godt, at så enkelt er det ikke; men jeg kan godt blive bekymret over, hvordan vi som mennesker prioriterer i vore bekymringer.

Andreas Mogensens mor har været bekymret lige siden han tog af sted. For der er så meget, der kan gå galt både derude i det store rum; men også ved opsendelsen og landingen. Statistisk set, så er der flere mennesker, der bliver dræbt ved at køre på cykel end ved rumrejser. Vi har en søn, der for år tilbage tilbragte 4 måneder i Israel og i al den uro, der hele tiden er og ulmer i hele det område. Selvfølgelig gav det bekymringer. Og som han selv sagde bagefter: Jeg har været i Israel i 4 måneder, og 4 dage efter jeg kom hjem, blev jeg overfaldet og frataget lommernes indhold i København. Hvad og hvorfor er anledning til vore bekymringer?

Vi kan ikke bruge nogle af de aspekter af det, jeg har været inde på, på at sige, at vi ikke har ret til at bekymre os, fordi der altid er nogle, der har det værre. Helt konkret bliver jeg ikke mindre sulten ved at tænke på, at der er nogle, der er mere sulten end mig. Men – der er to aspekter af det, jeg tror, skal være budskabet til os her ved høstgudstjenesten:

1) Vi må alligevel godt bruge det til at sætte vore egne liv lidt i perspektiv. Vi må godt bruge det til at sætte de enkelte ting i vore liv i perspektiv i forhold til hinanden.

2) Uanset hvordan det går på den store verdenspolitiske scene, uanset om vi har perspektiver for livet langt ud i rummet, uanset hvor store skare af mennesker vi kan se, der har ondt i livet, så gør det ikke smerten mindre for mig, når jeg får ondt i

livet. Det gør ikke mine bekymringer for mine kære, der får ondt i livet, mindre, at der også er andre, der har ondt i livet. Man kan endda have det sådan, at man er fuldstændig ligeglad med om så hele Europa er i opbrud, for lige nu er mit liv med mine kære i opbrud og forandring, i uvished og utryghed. Måske endda i håbløshed. Vi må ikke dømmе hinandens bekymringer, for vi får forskellige muligheder for bekymringer i forskellige tider af vore liv. For vi får bekymringer. Men jeg tror, at der er forskel på de bekymringer vi *får*, og de bekymringer vi *gør* os.

Langt hen ad vejen er bekymringerne vi *får* begrundet i og betydningsfulde for nuet, dagen i dag; mens mange af de bekymringer vi *gør* os, er begrundet i og betydningsløse for fremtiden, for dagen i morgen.

”Hvorfor bekymrer I Jer” spørger Jesus. ”Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives Jer i tilgift.” siger han også.

Jeg har ikke prøvet det; men jeg er temmelig sikker på, at når jeg sidder der i køen og snegler mig afsted efter den langsomme traktor, så får Gud den ikke til at forsvinde, blot jeg beder derom. Men det kan være et godt billede på, at vi skal bekymre os om det, vi kan og skal gøre noget ved, og lade de andre bekymringer være i tillid til, at Han, som har givet os livet også har omsorg for os i livet – ikke bare i denne dags perspektiv, ikke bare i morgendagens perspektiv, men i evighedens perspektiv.

At søge Guds rige handler også om, at vi ser vore liv og hele verdens liv i lyset af, hvad der er vigtigt. Verden lukker og slukker ikke, fordi jeg kommer for sent grundet en korntransport. Men verden lukker og slukker sig om mig, om

jeg lader bekymringerne være mit liv. At søge Guds rige først er vigtigt, fordi Gud faktisk er den eneste, vi kan gå til med alle former for bekymringer, uden at de bliver os til last. Gud er den eneste, der kan vise os livets rette perspektiver. Gud er den eneste, der kan vise os, at også den dag, der får en dårlig afslutning, er i Hans bekymring. Han har magt til at gøre noget ved bekymringerne på vore vegne, for selv om vi måske føler det anderledes og oplever det anderledes, så har Han løftet vore liv ud af bekymringerne og op i himmelske højder.

Derfor er Jesu ”Hvorfor bekymrer I jer” ikke kun en bebrejdelse af manglende tillid til Gud; det er også en forkyndelse og opfordring til at have tillid til Gud. Dét bør måske i bund og grund være vor første bekymring, for det er så nemt at lade bekymringerne forplumre vort Gudsbillede og dermed ofte også vores tro på Guds omsorg og barmhjertighed ved Jesus; den tro, hvori vi af hjerte kan gøre salmens ord til vore og lægge bekymringerne fra os:

Nu, Herre, for dig jeg mig bøjer:
den mark, som blev min,
var altid dog din.
Min tanke til dig jeg ophøjer.

Hvad magted jeg vel,
om du ej gav held?
Det vokser jo, medens vi sove.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen